

Silmäluomien välistä näkyvä epätarkka massa alkoi hiljalleen terävöityä. Meia heräsi tajuttomuudesta ja katseli häkeltyneenä ympärilleen. Tunto palasi jäseniin ja hän tajusi käsiensä olevan sidottu yhteen ranteista. Köyden toinen pää oli sidottu hänen vieressään olevaan puuhun. Hän yritti huutaa, mutta suukapulana toimiva kankaan kaistale tukahdutti äänen epämääräiseksi yninäksi. Paksua kangasta oleva liina oli vedetty tiukalle hänen huultensa väliin ja sidottu yhteen pään taakse. Raivon sekainen pakokauhu valtasi Meian hänen yrittäessään turhaan riuhtoa itseään vapaaksi, ynähdellen samalla epätoivoisesti. Loihtijat istuivat ringissä vähän matkan päässä Meiasta. Velho nousi ja käveli hänen luokseen. "Kas huomenta", tämä sanoi pilkallisesti. "Mphh!" Meia ynisi vihaisesti. Velho irotti köyden toisen pään puusta ja kiskaisi terävästi. "No niin. Nousehan ylös siitä." Meia pääsi haparoivasti nousemaan jaloilleen ja velho lähti taluttamaan häntä muiden luokse. Vihernoita nousi ja ravisteli puutuneita jalkojaan, sekä sipaisi takkuuntuvia punaisia hiuksiaan. Randal Myrskyntuoja ojensi köyden pään hänen käteensä sanoen: "Huolehdi sinä hänestä." Sitten velho auttoi Lyrian jaloilleen ja tuki tätä heidän lähtiessä liikkeelle. Vaikka nuolet oli poistettu ja haavat parannettu, mahtava noitamuusikko oli vielä hyvin heikko ja voimaton. Meian kävellessä kolmikon perässä, kauheat ajatukset vaivasivat häntä. Mitä hänen tovereilleen oli tapahtunut? Olivatko he kaikki kuolleet? Se oli todennäköistä, mikä teki Meian hyvin surulliseksi. Erityisen paljon häntä piinasi Vailin kohtalo, sillä hän oli alkanut pitää tästä. Vaikka tämä olikin ollut häntä kohtaan välillä vähän tyyli, Meia oli huomannut että tämä oli aidosti hyväsydäminen. "Mietit varmaan, mihin oikein tarvitsemme sinua elävänä", punahiuksinen noita keskeytti Meian ajatukset. "Asia on näet sillä tavalla, että kävikin ilmi eräs yllättävä seikka. Tarvitsemme nimittäin suunnitelmamme toteuttamiseen eräänlaista uhrausta. Joten oikeastaan satuit ilmaantumaan syliimme kuin tilauksesta. Olisihan se ollut sääli, jos olisimme joutuneet valitsemaan vapaaehtoisen omiemme joukosta", noita naurahti inhottavasti. -Mitä ne aikovat tehdä minulle?, Meialla oli pahoja aavistuksia kohtalostaan. Arren havahtui ja raotti varovasti silmiään. Samantien hänen katseensa kohtasi korpin mustina kiiluvat silmät. Arren ärjäisi ja hätisti linnun pois päältä. Hänen päässään jyskytti viiltävä kipu. Vaivalloisesti hän kamposi itsensä ylös. Kauhea näky kohtasi hänet. Hänen toverinsa makasivat liikkumattomina maassa, kuka missäkin, ja lauma korppeja oli kerääntynyt tepastelemaan heidän ympärilleen. "Ei voi olla.." Suru painoi Arrenin melkein kasaan. Sitten raivokas päättäväisyys kuitenkin nousi hänen sisältään. Hän ei voinut vain antaa korppien mässäillä tovereidensa lihalla, vaikka nämä olisivatkin jo kuoleman omia. Huutaen ja huitoen käsillään Arren hätisti korpit tiehensä. Ne lensivät raakkuvana parvena taivaalle. Arren oli pitänyt sen verran pahaa meteliä, etteivät ne olleet tulleet ajatelleeksi hyökkäyksen tekemistä häntä vastaan. Arren polvistui veltona maassa makaavan Amanan viereen. Varovasti hän painoi sormensa tämän kaulalle. Pulssia ei tuntunut. Kyyneleet alkoivat kertyä Arrenin silmiin. Surun alta hänen mieleensä pyrki tunkeutumaan myrskyisä viha. Hän vannoi mielessään tappavansa sen mustakaapuisen velhon. Hellästi hän kosketti vielä Amanan kalpeaa otsaa ja sulki tämän silmät. Hänen oli vaikea käsittää tätä täydellistä tuhoa. Oliko hän tosiaan ainoa eloonjäänyt. Yllättäen kirkas valonvälähdys häikäisi Arrenin. Hän näki edessään valkeaan kaapuun sonnustautuneen vaaleahiuksisen tytön, jolla oli selässään valkoiset linnunsiivet. "Hei Arren. Minun nimeni on Caera", enkeli sanoi. Arren tuijotti häkeltyneenä. "Öh.. hei", hän sai sanottua. Hän oli kyllä kuullut Vaililta tämän tapaamisesta enkelin kanssa, mutta silti sellaisen näkeminen omin silmin oli häkellyttävää. Hetken hämmennyksen jälkeen hänen mieleensä hiipi ajatus: enkelihän olisi varmasti päihittänyt loihtijat. Joten miksi tämä ilmaantui vasta nyt? Yllättäen Arren tunsi olevansa vihainen. "Miksi et saapunut aiemmin?! Olisit voinut pelastaa heidät!", Arren ärähti. Enkeli katsoi häntä myötätuntoisesti ja sanoi: "Ymmärrän

tuskasi, mutta me voimme toimia vain rajoitetusti todellisuudessa. Kaikkeuden tasapaino ja olemassaolon merkityksellisyys edellyttävät niin. Yleensä voimme ilmestyäkin vasta kun pahuuden voimat nousevat ja meidän on puolustettava tasapainon säilymistä.” Arren oli vain hiljaa. Häntä alkoi jo kaduttaa sanomisensa. Enkeli tuntui kuin lukevan ajatuksensa. ”Turha tuntea syyllisyyttä. On luonnollista ja hyväksyttävää tuntea katkeruutta tällaisessa tilanteessa.” Lohduttomuus valtasi Arrenin. Hän sanoi lannistuneella äänellä: ”En tiedä mitä minun pitäisi tehdä yksin. Minun on vaikea käsittää, että kaikki muut ryhmän jäsenet teurastettiin noin vain.” ”Vielä on toivoa. Yksi ei ole siirtynyt ajasta ikuisuuteen. Tule.” Arren nousi Amanan ruumiin ääreltä ja enkeli johdatti hänet maassa makaavan Vailin luokse. ”Voin vielä tuoda hänet takaisin. Sen tehdäkseni joudun väliaikaisesti asettumaan hänen kehoonsa.” Arren katseli mykkänä vierestä kun enkeli alkoi hohtaa kirkasta valoa ja syttyi puhtaan valkoisiin liekkeihin. Pian tämän fyysinen olomuoto oli täysin muuntunut valkoiseksi loimuksi, ikään kuin eläväksi valoksi. Valkoiset liekit haarautuivat ohuiksi nauhoiksi, jotka kiemurtelivat Vailin luokse ja imeytyivät tämän kehoon. Kun viimeinenkin valonkiehkura oli kadonnut näkyvistä, ei hetkeen tapahtunut mitään. Sitten äkisti Vailin silmät rävähtivät auki.